

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Μαρτίου 1998

Υπόθεση T-183/95

Giuseppe Carraro
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Άρθρο 24 του ΚΥΚ - Καθήκον αρωγής - Σιωπηρή απορριπτική απόφαση»

Πλήρες κείμενο στην ιταλική γλώσσα II - 329

Αντικείμενο: Προσφυγή-αγωγή έχουσα ως αντικείμενο, πρώτον, την ακύρωση της σιωπηρής απόφασεως της Επιτροπής να απορρίψει την αίτηση αρωγής που υπέβαλε ο προσφεύγων-ενάγων στις 28 Ιουλίου 1994 και, δεύτερον, την επιδίκαση αποζημιώσεως.

Αποτέλεσμα: Ακύρωση και απόρριψη κατά τα λοιπά.

Επιτομή της απόφασης

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), υπάλληλος του Κοινού Κέντρου Ερευνών της Ispra, ήταν αρμόδιος να ελέγξει την εκτέλεση των εργασιών επί ενός κτιρίου οι οποίες είχαν ανατεθεί σε τρίτη επιχείρηση (υπέρ ης η κατακύρωση) και το νομότυπο των σχετικών δαπανών. Έχοντας διαπιστώσει πραγματικά περιστατικά που θεώρησε ως τεχνικά και λογιστικά σφάλματα, ειδοποίησε σχετικά τη διοίκηση του Κοινού Κέντρου Ερευνών. Ο νόμιμος εκπρόσωπος της υπέρ ης η κατακύρωση αντέκρουσε, στις 20 Ιουνίου 1994, τις αιτιάσεις του προσφεύγοντος με έγγραφο το οποίο, κατά τον προσφεύγοντα, είναι δυσφημιστικό γι' αυτόν.

Στις 28 Ιουλίου 1994, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση αρωγής βάσει του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ).

Ο προσφεύγων κατέθεσε επίσης έγκληση στις ιταλικές αρχές, με σκοπό να διαπιστωθεί η διάπραξη του αδικήματος της δυσφημίσεως.

Ελλείπει απαντήσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ), ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 24 Φεβρουαρίου 1995, διοικητική ένσταση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

Με έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1995, η Επιτροπή πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν εσωτερικής έρευνας, κατέστη αναγκαίο να καταφύγει σε ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα για να γίνει συμπληρωματική τεχνική και λογιστική πραγματογνωμοσύνη. Στις 4 Οκτωβρίου 1995, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή. Ενόψει του πορίσματος της πραγματογνωμοσύνης, η Επιτροπή

πληροφόρησε τον προσφεύγοντα, με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1996, ότι αποφάσισε να μη δώσει συνέχεια στην αίτησή του αρωγής.

Επί του παραδεκτού του ακυρωτικού αιτήματος

Η έλλειψη απαντήσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά τη λήξη της προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημέρα υποβολής της διοικητικής ενστάσεως αποτελεί, στο σύστημα που καθιέρωσε ο τίτλος VII του ΚΥΚ, σιωπηρή απορριπτική απόφαση η οποία είναι δυνατό να προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (σκέψη 19).

Με το έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1995 απλώς ανακοινώθηκαν ορισμένα μέτρα, για την πλήρη εξέταση της αιτήσεως και της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, και αναβλήθηκε η λήψη αποφάσεως. Κατά συνέπεια, με το έγγραφο αυτό δεν ικανοποιήθηκαν οι αιτήσεις του προσφεύγοντος με τις οποίες επιδιωκόταν η αρωγή της ΑΔΑ βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ. Το πιο πάνω έγγραφο δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα και, ειδικότερα, δεν δύναται να παρατείνει τις προθεσμίες που τάσσουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ (σκέψεις 20 και 21).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 17 Φεβρουαρίου 1972, 40/71, Richez-Parise κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1972, σ. 73, σκέψη 8· ΔΕΚ, 10 Ιουνίου 1987, 7/86, Vincent κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 2473, σκέψη 12· ΠΕΚ, 6 Νοεμβρίου 1997, T-223/95, Ronchi κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-879, σκέψη 28

Επομένως, το ακυρωτικό αίτημα είναι παραδεκτό (σκέψη 23).

Επί της ουσίας

Επί του ακυρωτικού αιτήματος και του αιτήματος χρηματικής ικανοποίησης της ηθικής βλάβης

Το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ απαιτεί, επί σοβαρών καταγγελιών σχετικών με την επαγγελματική υπόληψη υπαλλήλου κατά την άσκηση των καθηκόντων του, να λαμβάνει η διοίκηση κάθε μέτρο προς εξακρίβωση του αν είναι βάσιμες οι κατηγορίες και, όταν δεν πρόκειται περί αυτού, να τις απορρίπτει και να λαμβάνει κάθε μέτρο για την αποκατάσταση της τρωθείσας υπολήψεως (σκέψη 31).

Παραπομπή: Ronchi κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 48

Εν προκειμένω, η κατηγορία που εκτόξευσε ο νόμιμος εκπρόσωπος της υπέρ ης η κατακύρωση, ότι «η συμπεριφορά του κ. Carrazo έναντι του αντισυμβαλλομένου πρέπει να αποδοθεί σε προσωπικά ελατήρια, ίσως λόγω του ότι δεν προτάθηκε ο γιος του», αποτελεί σοβαρή κατηγορία σχετικά με την υπόληψη του προσφεύγοντος κατά την άσκηση των καθηκόντων του. Συνεπώς, η Επιτροπή όφειλε να επέμβει με όλη την απαιτούμενη δραστηριότητα και να απαντήσει με την ταχύτητα και μέριμνα που απαιτούσαν οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, για να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά και, επομένως, να μπορέσει να αντλήσει, με πλήρη επίγνωση της καταστάσεως, τις δέουσες συνέπειες (σκέψεις 32 και 33).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 28 Φεβρουαρίου 1996, T-294/94, Δημητριάδης κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-151, σκέψη 39

Εν προκειμένω, μόνο μετά την πάροδο επτά και πλέον μηνών από της υποβολής της αιτήσεως αρωγής προέβη η Επιτροπή σε εσωτερική έρευνα, με σκοπό να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, και ζήτησε τεχνική και λογιστική πραγματογνωμοσύνη από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα. Κατά τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή δεν ενήργησε με την αναγκαία ταχύτητα και δεν προσφέρθηκε να

απαντήσει με την απαιτούμενη επιμέλεια στην αίτηση αρωγής του προσφεύγοντος (σκέψεις 34 και 35).

Με την ακύρωση της σιωπηρής απορριπτικής απόφασεως και την επιδίκαση ενός συμβολικού ECU ως αποζημιώσεως ικανοποιείται προσηκόντως η ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων.

Επί του αιτήματος να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα για τα δικαστικά έξοδα στα οποία θα υποβληθεί για να παραστεί ως πολιτικώς ενάγων ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων

Κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύει την ύπαρξη αμέσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ του παίσιματος που προσάπτεται στην Επιτροπή, το οποίο συνίσταται στη σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως αρωγής, και της προβαλλομένης ζημίας, η οποία αφορά τα δικαστικά έξοδα στις δίκες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Συγκεκριμένα, η αρωγή που θα παρείχε η Επιτροπή ούτε συνεπαγόταν ούτε απέκλειε την κίνηση δίκης ενώπιον εθνικού δικαστηρίου. Εξάλλου, ο προσφεύγων κατέθεσε έγκληση στις ιταλικές αρχές πριν καν ληφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση (σκέψη 41).

Επί πλέον, δεν είναι έργο του κοινοτικού δικαστή να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά όργανα στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί. Κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως (σκέψη 44).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 8 Οκτωβρίου 1992, T-84/91, Meskens κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-2335, σκέψη 73

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο ακυρώνει τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεως αρωγής που υπέβαλε ο προσφεύγων-ενάγων στις 28 Ιουλίου 1994.

Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει συμβολικώς ένα ECU στον προσφεύγοντα-ενάγοντα προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης.

Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή κατά τα λοιπά.